Ч. 70 Второк 30 марта (11 цьвітня) 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:

на цілий рік зр.	2·40
на пів року „	1·20
на чверть року „	—·60
місячно . . „	—·20

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр.	5·40
на пів року „	2·70
на чверть року „	1·35
місячно . . „	—·45

Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

Montagsrevue довідує ся, що Рада державна має бути скликана в маю. Та сама ґазета доносить, що управильнене справи язикової на основі §. 14 єсть вже постановленою річию. Оголошене дотичного розпорядженя має наступити по закритю сесей соймових, а на всякий случай ще сего місяця.

В сали засідань комісий парляментарних у Відни відбули ся вчера збори репрезентантів німецкої опозициї, на котрих раджено над уложенем национально-політичних жадань Німців. Перед тим ще відбула ся нарада членів німецкої партиї людової. В сих нарадах взяли участь всї мужі довіря а також і посли кн. Ліхтенштайн і Вайскірхнер. В зборах мужів довіря німецких партий опозицийних взяли участь: Функе і Ґрос з партиї поступової, Гохенбурґер, Леміш, Праде і Кайзер з партиї людової, Бернрайтер, Штірґ, Людвіґсдорф, Швеґль і Ґрабмаєр з партиї вірноконституцийної, кн. Ліхтенштайн з партиї християньско-социяльної, також Вайскірхнер і Штайнер наконець пос. Мавтнер, яко репрезентант своєї ґрупи. Нарадам проводив пос. Функе, котрий в короткій промові піднїс найважнїйші подїї у внутрішній політицї від часу відроченя парляменту та представив положене Німців в Австриї. По тім складано рапорти з поодиноких країв. Праде реферував о жаданю ческих Німців, Ґрос о жаданях Німців на Мораві, кн. Ліхтенштайн о Долїшній Австриї, Кайзер о Шлеску, Штірґ Стириї, Леміш о Каринтиї, а Ґрабмаєр о Тиролю. Над рефератами відбула ся дискусия, а відтак вибрано підкомітет для розслїдженя предложених рефератів. Підкомітетови полишено час аж до кінця теперішних сесий соймових; в тім часї зберуть ся знову мужі довіря а підкомітет здасть їм справу. До підкомітету вибрано: Перґельта, Гохенбурґера, Штірґа, Ліхтенштайна і Мавтнера. Наради постановлено держати в тайнї, а звістно лиш то, що роблено заходи, щоби довести до порозуміня між поодинокими партиями. Характеристичною єсть та обставина, що Німцї з Чех виступали досить оглядно з своїми жаданями, домагали ся лиш внесеня розпоряджень язикових і управильненя справи язикової в дорозї законодатній, та установленя німецкої териториї в Чехії. За то виступали острійше посли зі Стириї, котрі між иншим домагали ся заведеня німецкого язика яко державного в цїлій Австриї.

Товариство ім. Івана Котляревского.

(Єго повстане і дотеперішна діяльність).

Товариство будови руско-народного театру ім. Івана Котляревского у Львові основало ся на статутї, затвердженім міністерством справ внутрішних дня 9. марця 1898 р. ч. 6600.

Пекуча потреба такого товариства давала ся відчувати вже від кількох лїт. Складки на будову сьвятинї руско-народної драматичної штуки впливали вже від довшого часу. Розходило ся ще о те, щоби цїлу діяльність з'орґанїзувати систематично, уняти в рамки діяльности осібного, в тій цїли з'орґанїзованого товариства, котре би — відкликуючись до патріотичного загалу і розвиваючи живу усильну діяльність — взяло на себе рішуче доведене до кінця памїченої цїли.

В масї енерґія звичайно не вигасне так скоро, як у одиниць; тож не дивно, що люди, котрі все піклували ся справою будови национального театру, вкінци по доволї великих перешкодах (н. пр. відкинене статута, коли єго перший раз внесено) намірене дїло довели таки до кінця та нове товариство основали. Люди, що справою основаня нового товариства заняли ся та статут яко основателї підписали, се був переважно гурт щирої української молодежи. Автором статута був п. Володимир Лаврівский.

Перше засїданє комітету основателів відбуло ся дня 29. жовтня 1898; загалом відбув сей комітет під проводом п. Іл. Яремкевича, урядника „Днїстра", три засїданя, на котрих принимав зголошуючих ся членів та приготовлював все, що було потрібне до скликаня перших загальних зборів.

Перші загальні збори членів товариства відбули ся дня 4. грудня 1898 р. в салї „Рускої Бесїди", при участи около 30 членів. Голова комітету основателів п. Яремкевич пояснив зібраним повстанє та цїль нового товариства, єго велику вагу для нашої суспільности, та звернув ся із зазивом до руского загалу, щоби піддер патріотичні змаганя молодежи.

ЧЕРВОНИЙ МАЛЬПЕЛЬО.*)

(З італїяньского — Джованнї'ого Верґи.)

Єго називали Мальпельо, бо мав червоне волосе, а червоне волосе мав тому, що був лукавий, злісний хлопчище, з котрого — як всї надїяли ся — виросте колись перший шибеник. І в червонім пісковім закопі називали єго загально Мальпельом, і здавало ся, що навіть єго мати забула на єго правдиве хрестне імя.

Впрочім, она бачила єго лише в суботу вечером, коли вернув до дому з кількома сольдами тижневого заробку. А що він був скритий, то можна було побоювати ся, що він кілька тих сольдів сховає для себе. В сумнїві о то, і аби бути цїлком певним, приймала єго старша сестра все побоями.

Вкінци потвердив властитель копальнї, що дає Мальпельови тілько а тілько сольдів, нї о одного більше або менше, і правду кажучи, було їх навіть за богато за такого шибеника як він, котрого нїхто не міг стерпіти і котрого всї як паршивого пса копали ногами, коли увійшов їм в дорогу.

Але він був і справдї поганий, понурий, неприступний і боязливий хлопець. В полудне, коли другі робітники їли спільно свій полудненок і трохи відпочивали, сїдав він осторонь де в якім кутї, брав кошик між ноги і гриз там сухий хлїб, що єго носив з собою вісім днів, цїлком так як яка зьвірина, і кождий глумив ся з него, або кидав на него камелем, доки аж дозорець не копнув єго ногою і не нагнав до роботи. Помимо тих штурханців, він був товстий і грубий і брав найбільший тягар як сїрий мул, та не важив ся нї словом нарікати. Був все обдертий і поваляний червоним піском, бо єго сестра ладила ся віддаватись і гадала о всїм иншім, лише не о тім, аби єго обшивати і обпирати; але все таки він був знаний в цїлім Монсеррате і Карванї як рудий пес, і навіть закіп, де він працював, називали закопом Мальпельо, що властителя не мало гнївало. Але там терпіли єго по части з милосердия, по части тому, що єго отець Місцию погиб взакопі.

То так стало ся. Одної соботи хотїв він скінчити роботу, що єї взяв на акорд. Розходило ся о то, щоби скопати від давна стоячий стовп земний, що служив за підпору, а тепер став ся злишним. Властитель копальнї оцїнив на око, що там не буде більше як 35 до 40 фір піску. Місцию працював вже від трех днїв, а мимо того лишало ся ще споро роботи на пів дня в понедїлок. То була дуже тяжка робота, і треба було хиба такого дурного як Місцию, аби так дати ся підійти властителеви. Місция називали загально лиш туманом, і він справдї був робучим волом цїлого закопу. Він біднїй позваляв їм говорити, а сам був вдоволений, що міг зарабляти на хлїб своїми здоровими руками, замість дати почути їх силу хребтам товаришів і шукати з ними зачіпки. Мальпельо робив при їх насьмішках таке лице, немов би бив хто по плечах, а хоч який малий був, то однако кидав довкола себе погляди так повні ненависти, що другі звичайно говорили єму:

— Ти також не згинеш своєю смертию, як твій отець.

Однако і єго вітцеви не судило ся умерти своєю смертию, хоч був такий добродушний. Дїд Мому, кривобокий казав, що він і за двайцять унций не скопував би того земляного стовпа, так небезпечна та річ. Але остаточно в такім закопі кожда річ більше або менше небезпечна, і коли хто пічне насамперед розпитувати, чи тут або там безпечно або нї, то лїпше зробить як стане адвокатом.

Отже в суботу вечером довбав ще Місцию джаґаном свій стовп. Вже давно продзвонили на церковній вежи, а всї єго товариші позакурювали люльки і пішли, порадивши єму, аби не марнував сил задля властителя, а лїпше най би ішов випочити, та вкінци остерігали єго перед небезпечностию. Місцию, привиклий аж надто до їх насьмішок і говореня, не зважав дальше на то, і лиш раз по раз бив джаґаном о земляний стовп, та за кождим ударом приговорював: „То на хлїб, то на вино, то на новий одяг для Нунцияти!" — і обчисляв при тім, як уже заробленых гроший.

На дворі, в горі над закопом яснїло небо від звізд в цїлій своїй красотї; в долинї коптіла оливна лямпка і блимала як блудний огник. А підрубаний і пощерблений червоний стовп вив ся і корчив немов би єго в серединї болїло. Мальпельо очистив місце довкола і поставив кошик з їдою, фляшку з вина і знаряди в безпечне місце.

*) Male злий, pelo волос.

Відтак заряджено вибори виділу і вибрано головою товариства проф. Грушевского, заст. голови студ. мед. п. Олексу Грабовского, дальше виділ із 18 членів і 4 заступників та контрольну комісию.

При внесенях членів зазначено між иньшим, що обсяг діланя товариства є надто вузкий, та що товариство при тім статутї не буде могло розвинути успішної діяльности. Поставлено навіть формальне внесене, щоби загальні збори поручили виділови випрацювати відповідний проект зміни статута і скликати в можливо найкоротшім часї надзв. загальні збори для переведеня тої справи. Внесене се принято майже без опозициї.

Нововибраний виділ відбув 9 засїдань; на конститууючім першім засїданю дня 7-ого грудня 1898 р. вибрано секретарем п. Мар. Маціліньского, а касиером урядника „Днїстра" п. С. Бриттана. Тому що голова товариства п. проф. Грушевский зложив задля браку вільного часу свій уряд, провід товариства обняв заст. голови Ол. Грабовский.

Діяльність Виділу обмежила ся поки що на спорядженю проекту нового статута; в тій цїли вибрано комісию та референта. Крім того старав ся Виділ навязати дружні відносини з „Комітетом для збираня складок на будову театру", з „Просьвітою" та „Рускою Бесїдою", т. є. зі всїми институциями, що займали ся справами театру. В порозуміню з комітетом, який з порученя загального збору „Рускої Бесїди мав заняти ся основанєм нового драматичного товариства, приготовив виділ для надзв. загальних зборів, що відбули ся дня 12. марця 1899, проект нового статута.

Виділ постарав ся о приміщене для товариства; наукове товариство ім. Шевченка відступило одну комнату на засїдане нашого виділу. Крім того виділ дбав про приєднуване членів, та збільшене маєтку товариства. Членів що дня прибуває; тепер має їх товариство 174, а в касї находить ся близько півтора сотки ґульденів. Гроші складають ся на книжочку щадницї „Днїстра".

Надзвичайні загальні збори відбули ся згаданого дня в салї „Рускої Бесїди" при вимаганім комплєтї. Богато членів з провінциї як і місцевих, що не могли лично явити ся, були заступлені через повномочників. По отвореню збору заступником голови Ол. Грабовским відповідною промовою приступлено до зміни статута, яку реферував правник п. Косевич. Після того, принятого зборами проекту, товариство буде називати ся „Українсько-руске драматичне товариство ім. Івана Котляревского". Ціль товариства (будови театру) розширено в сей спосіб, що вставлено в статут: артистичний заряд театру, видаване драматичної бібліотеки, уряджуване лялькового театру і и. Увзглядняючи розширене обсягу діланя товариства, що збільшає і кошти, підвисшено річну членьску вкладку з 1 зр. 20 кр. на 1 зр. 50 кр., та рішено, що доходи товариства будуть в висоті 70% переходити до желїзного фонду будови народного театру, а позісталих 30% буде обертати ся на другі цїли товариства.

При доповняючих виборах, які слїдували яко дальша точка дневного порядку, вибрано головою товариства проф. Ілярия Огоновского, заступником голови проф. Ілию Кокорудза (Ол. Грабовский зрезиґнував задля відходу до війска), а членами виділу дра Евг. Озаркевича, дра Волод. Коцовского, ред. Мих. Павлика та студ. філ. Мих. Крушельницкого.

До найпильнїйших справ, котрими займав ся теперішний виділ, належить придбане від ради міскої відповідної площі під будову театру, а також завязав ся осібний комітет під проводом дра Озаркевича для устроюваня драматичних вистав, концертів і ин. на цїли будови.

Новинки.

Львів дня 10-го цьвітня 1899.

— **Перенесеня.** Ц. к. Дирекция почт і телєґрафів дозволила на заміну службових місць почтовому офіцпялови Йос. Инчаковскому з Тернополя і Ем. Шаерови зі Львова.

— **З аепархії львівскої.** Сотрудництва одержали оо.: Плятон Карпиньский з Дарахова в Кобиловолоках, Іл. Мединьский з Ратища в Голгочах, Євг. Тимкевич з Ярославич в Олеську, Лука Демчук з Кудобинець в Денисові, Фил. Свергун в Кудобинцях, Ів. Маркевич з Кобиловолок в Доброводах, Конст. Петрушевич з Небилова в Стрию. — Завідательства одержали оо.: Ізид. Свистун з Середопілець в Кривім, Ів. Алиськевич з Добровід в Ярославичах, Алекс. Ротко з Ляхович в Небилові, Вас. Пилипчук в Чепілїв в Гарбузові.

— **На засїданю виділу львівскої щадницї,** що відбуло ся дня 6-го с. м., представив ся іменований краєвим маршалком новий директор каси п. Антим Никорович. Надто вибрано комітет ревізийний, котрий має розслїдити маєтковий стан щадницї, перевести шконтрум, розсмотрити білянс за р. 1898 і віддати всякі аґенди новій дирекциї. До комітету ревізийного вибрано: дра Адольфа Лїлїена, дра Ярослава Кулачковского, Євгенїя Пирожиньского і евентуально дра Тадея Соловія. Вкінци ухвалено предложити маршалкови на становище другого, рівнорядного директора до вибору двох кандидатів: дра Александра Малачиньского, начальника відділу гіпотечного в краєвім банку, і дра Тадея Пілятя, проф. унїверситету.

— **„Краєвий союз кредитовий"** на підставі § 5 б) статуту перевів в місяци мартї с. р. через свого відпоручника дра Льонґіна Озаркевича, заступника начального директора, контролю товариства взаїмного кредиту „Днїстер" у Львові і товариства взаїмного кредиту „Надія" в Бережанах. Провірене діяльности виказало правильне веденє обох сих стоваришень. — Товариство взаїмного кредиту „Віра" в Перемишли, товариство „Каси задаткової" в Стрию і товариство „Рускої Каси для ощадности і пожичок" в Чернівцях предложили „Краєвому Союзови кредитовому" справозданя з діяльности за рік 1898. Завязуючі ся рускі товариства кредитові зволять замовляти потрібні друки книгові в товаристві взаїмного кредиту „Віра" в Перемишли, поневаж „Краєвий Союз кредитовий" приступить до виданя власного накладу друків по вичерпаню тих-же в Перемишли. — При тій нагодї подає ся до відомости інтересованих, що дирекция „Краєвого Союза кредитового" урядує для сторін: кождого дня, окрім недїль і руских сьвят, від години 11 перед полуднем до години 1 по полудни. Льокаль стоваришеня: Львів, Ринок ч. 10, II. поверх (дім „Просьвіти"). — *Дирекция.*

Бідний отець, що любив его, кричав на него кілька разів: „Уступи ся¡" або „Уважай! З гори може який камінь відорвати ся, або груда піску". Але нараз нічого більше не сказав, і Мальпельо, що відвернув ся, аби поклаcти в кіш знаряди, почув глухий, придавлений шум, який звичайно настає, коли пісок сипле ся в великій масї; разом з тим погасло і сьвітло.

Того вечера глядано по цїлім місті інжинера, що надзирав роботи. Він був як раз в театрі і бувби не проміняв свого місця на престол, бо був великий любитель штуки. Россі грав Гамлета і обіцювано собі чудесного представленя. Нараз на порозї окружили его всї жінки з Монсеррато; они кричали всї нараз і били ся в груди, аби звістити о великім нещастю, яке лучило ся кумі Сантї і лиш она бідна не могла добути з себе слова, лиш сїкла зубами, немов то було в сїчни. Коли інжинер почув, що від хвилї нещастя минуло вже чотири години, спитав, чого они властиво хочуть тепер від него. Але мимо того пішов на місце нещастя і спустив ся до закопу з смолоскипами і знарядами, причім знов минули дві години, отже разом шість, а кривобокий Мому, коли подивив ся на ту гору піску, сказав, що треба тиждня роботи, аби его звідтам випрятати.

Очевидно, що не було там — як казав властитель копальнї — трийцятьох фір піску лише цїла гора, а такий був мілкий і висушений від ляви, що можна его було руками місити, а вапна то певне взяв би в себе і два рази більше як иньший пісок. Той пісок можна було безпечно цїлий тиждень вивозити. Погана річ для „тумана".

Інжинер вернув назад до театру, аби побачити, як будуть ховати Офелію а робітники стискаючи раменами розійшли ся один по другім домів. В загальнім замішаню і гаморі не зважав нїхто на дитинячий голос, що не мав вже в собі нічого людского і що без упину кричав: „Копайте, ах, копайте ось тут, але скоро!"

— А дивіть — сказав кривобокий — таж то Мальпельо! А ти як видобув ся? Як би ти не Мальпельо, то певне булоби вже по тобі! Цїлком певне!

Другі сьміяли ся; один казав, що Мальпельо з нечистим в змові, другий, що у него таке тверде житє як у кота. Мальпельо не відповідав нічого, навіть не плакав; він лиш гребав і гребав та гребав руками пісок і тому нїхто его спершу не замітив. І коли приступили до него з сьвітлом, побачили лице викривлене, з скляними очима і з піною на устах, аж страшно було дивити ся. Нігтї повідривали ся і звисали при закровавлених пальцях. Нелегка то була річ відорвати его від купи піску. Не міг вже драпати, то кусав всїх довкола як скажений пес і его аж за волосє вхопили і так на силу витягнули з закопу.

Але по кількох днях він знов вернув і з плачем привела его мати за руку, бо хлїба на дорозї не найде. Тепер не уступав ся з ями і працював як шалений, немов би кождий кошик піску, який насипав, менше тяжив на груди вітця. Нераз нагле переставав, вдивлював ся з непорушним лицем і широко отвертими очима перед себе і наслухував якогось голосу. В таких днях був сумнїйший і неприступнїйший як звичайно, ледве їв і кидав хлїб псови, немов би то не був дар Божий. Лиш один пес був ему прихильний, бо пси видять лиш руку, що їх кормить. Але сірий осел мусїв видержати на собі цїлу злість Мальпеля. Він немилосердно бив его і воркотів при тім: „Скорше здохнеш".

По смерти вітця здавало ся мов би в него злий дух вступив, працював як ті дикі воли, котрим пересилюють крізь ніздря зелїзну обручку, аби їх усмирити. Він знав, що его уважали злим і постановив собі бути так злим як лиш можна; коли лучило ся яке нещастє, коли котрий робітник заподів де свої знаряди, коли осел зломив ногу, або завалив ся де закоп, все і всюди був він винен. І дійстно переносив на собі штурханцї без супротивленя, так само як терплять осли, що корчать хребет, але все уперто держать ся свого. З иншими хлопцями поводив ся люто і здавало ся, немов би хотїв пімстити ся на слабих за то, що — після его гадки — завинили супротив него і вітця сильні. Також находив дивну приємність в тім, що заєдно уявляв собі ті знущаня і насьмішки, які мусїв переносити его отець і спосіб, в який він погиб. І коли був сам, говорив до себе: „Зі мною поступають так само, а мого вітця називали туманом, бо не робив так як они".

А коли одного дня властитель копальнї переходив попри него, сказав поглянувши з ненавистию за ним: „Той має его на совісти за 25 лїр!" А другий раз за кривобоким: „І отсей не лїпший! Він сьміяв ся! Я добре чув того вечера!"

Але з особлившої злоби накинувсь він на опікуна одному бідному хлопцеви, що упав був раз з містка і вивихнув собі ногу в клубі і тепер в копальни лиш переносив коші. Коли так ніс кіш піску на плечех, то так підскакував, немов би танцював і все коли его робітники побачили то так сьміяли ся, що не називали его инакше як Ранокkіом (жабою). Однако він чесно працював на свій хлїб, а нераз то й Мальпельо давав ему трохи із свого, аби — як другі казали — мати право его мучити.

І справдї він мучив его в найріжнїйший спосіб. Бив его без причини немилосердно і коли Ранокkіо не боронив ся, бив его ще більше та приговорював: „Ти дурень! Великий дурень. Коли ти не маєш відваги боронити ся передо мною, хоч знаєш що я хочу твого добра, то се лиш доказ, що позволиш кождому знущати ся над собою!"

А як Ранокkіо обтирав собі кров, що пустилась носом і устами, то Мальпельо гово-

— **Руский театр** по послідиім представленю в Станиславові, яке відбуло ся в суботу, переїздить з нинішним днем до Чорткова, де відограе на перше представлене драму „Не ходи Грицю". Дальший репертуар представлень в Чорткові оповістить ся небавом.

— **Робітничі розрухи** вибухли оногди в Наході в Чехії. Робітники бомбардували і нищили жидівскі склепи, так що треба було покликати з Йозефштадту войско, котре розганяло ворохобників до 3-ої години в ночи. Шкоди обчисляють на 30.000 зр., бо спустошено цілковито 8 склепів. Крім сего хотіли робітники підпалити фабрику Піка, але жандармерия до сего не допустила. Арештовано 30 робітників. Причиною розрухів мало бути відмовлене підвисшеня плат в фабриці жида Піка.

— **Циганьска банда** волочила ся на днях по повіті городеньскім і в селі Трійци украла селяньску дитину. Повідомлена о тім жандармерия дігнала циганів і відобрала їм добичу, а цілу банду відставила до вязниці в Коломиї.

— **З судової салі.** Перед судом присяжних у Львові закінчила ся в пятницю дводневна розправа против двох знаних злодіїв Івана Барана і Франца Кукиза. Перший з них обікрав свого часу костел в Зборові, а другий одної ночи забрав усе добро з комори евому іменникови Кукизови, міщанинови в Угневі. Оба приятелі зробили знакомість перед літами в Бриґідках у Львові. Вийшовши звідтам вели свое ремесло в столици, але оно їм не виплачувало ся і тому вибрали ся на провінцию. Тут обікрали они не одного селюха, а вже до чиста одного учителя коло Жовкви, у котрого забрали всю одіж. Погулявши разом в Жовківщині, сердечні товариші розділили ся. Кукиз остав ся на півночи, а Баран пустив ся на всхід аж до Зборова і там обікрав костел. Жандармерия довго глядала за ними, аж вкінци удало ся їй приловити обох пташків і приставити до суду. Трибунал по переведеній розправі засудив Барана на чотири роки, а Кукиза на рік тяжкої вязниці. Оба приймили засуд і почали зараз відсиджувати кару.

— **Про тиф в Дідилові**, каменецкого повіта доносять урядово, що пошесть та слабне і від 7 цьвітня полишило ся в лїченю 27 осіб в цілій громаді. Перебіг пошести взагалі лагідний, бо дотеперішна смертність була 3 на 100 недужих. В Дідилові перебувае тепер постійно лікар, аби нести недужим поміч і пильнувати средств осторожности. Причиною пошести не е голод або взагалі недостаток між людьми, бо населене Дідилова належить до найзаможнїйших в повіті.

— **З моста в ріку.** Андрух Пивоварчук їдучи з Буцнева до Острова під Тернополем в'їхав о 11-ій годині в ночи на вузкий провізоричний міст, збудований в часї, коли ведено зелїзницю з Галича до Острова. На мості коні поступили в бік і упали з него до ріки Серету, що в тім місци дуже глубокий. Дишель разом з передом воза відломив ся, а коні і Андрух Пивоварчук упали до води. Сидячий на возї зелїзничий будник майже чудом спас ся. Коні замотавши ся в упряж утонули, а Андруха вправдї витягнули з води, але потовченого і ледве живого.

— **Огні.** Дня 4-го с. м. о годині 10-тій рано вибух огонь в Семерівці коло Щирця і знищив чотири загороди з 13-ма будинками (трем всьо згоріло, а четвертому лишила ся хата). З погорільців був один необезпечений.

— **Померла** Мария з Кордасевичів Будзиновска, жена інспектора податкового в Мельци, дня 31 марта в Перемишли в 27-ім році житя.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщуе, що в урядовій „Газеті львівскій" розписано конкурс на посаду лікаря зелїзничого в Городку з речинцем внесеня подань до 30 цьвітня 1899.

Отворене перестанку Подґуже місто для обмеженого руху посилок поспішних. Дотепер тілько для руху особового і пакункового улаженний перестанок Подґуже місто, на шляху Осьвєцім-Подґуже Плашів, буде отворений дня 1 цьвітня для обмеженого руху посилок поспішних (поодинокі штуки до 50 кґ. ваги).

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 10 цьвітня. Вчера пополудни о 4 год. відбув ся похорон бл. п. Архікн. Ернеста зі звичайним в таких случаях церемоніялом.

Відень 10 цьвітня. Після Sonn.- u. Montags-Ztg. сесия ческого сойму буде тревати аж до половини мая. Чутка, мов би екзекутивний комітет правиці мав вже в найблизшім часї зібрати ся у Відни, есть безосновна.

Париж 10 цьвітня. На вчерашнім пирі політичнім виголосив президент міністрів Дюпю бесіду, в котрій сказав, що становище републики есть так сильне, що она не потребуе побоювати ся фантастичних аґітаций деяких людий, котрі при помочи плебісцити хотїли би завести давний лад у Франциї.

Льондон 10 цьвітня. Бюро Райтера доносить з Апії (на островах самоаньских), що дня 23 відбула ся коронация Тану Малієто а в акті коронацийнім взяли участь репрезентанти Анґлії і Сполучених Держав; репрезентант Німеччини не явив ся.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 жовтня 1898. після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·35	2·50	10·40	4·10	8·50	6·40	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	9·35	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	9·53	11·27	—
Іцкан	6·05	2·40	—	10·05	—	6·30	10·55
Ярослава	—	—	—	4·55	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·55	7·10	—	—
Тернополя	—	—	—	—	6·55	—	—
Скольного	—	—	—	—	9·15	—	—
Стрия, Хирова	—	—	—	—	—	—	3·00
Лавочного	—	—	—	5·20	—	—	7·00
Янова	—	—	—	8·45	—	7·44	—

Поїзд блискавичний зі Львова 8·10 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	9·05	6·10	9·10	—
Підволочиск	2·30	9·55	—	—	—	3·30	5·25
Підвол. з Підз.	2·15	9·39	—	—	—	3·04	5·—
Іцкан	9·45	1·50	—	—	6·45	5·40	10·35
Тернополя	—	—	—	7·50	—	—	—
Белзця	—	—	—	7·55	5·55	—	—
Ярослава	—	—	—	10·45	—	—	—
Гребенова Скольного і Стрия	—	—	—	—	1·40	—	—
Лавочного	—	—	—	—	8·05	—	10·30
Стрия, Калуша	—	—	—	12·15	—	—	—
Янова	—	—	—	7·40	1·01	—	—

Час подаемо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского; коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 і 36 мін.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

рив: „Чим більше перетерпиш, тим лїпше научиш ся бити других". Коли гнав перед собою під гору осла, що аж угинав ся під тягаром піску і коли замітив як бідне зьвіря мучить ся і з погаслими очима стогне, бив без милосердія ручкою свого джаґана по вихудлих ребрах, так що аж відголос ішов. Осел тряс ся від побоїв, не міг мимо найбільшого напруженя ні кроку поступити наперед і падав на коліна. Між иншими був там один такий осел, що від того вічного падання мав на ногах дві глубокі рани. Але Мальпельо учив Ранокkія: „Видиш, над ослом знущають ся, бо він сам не може знущати ся. Колиб він так міг, то топтав би нас ногами і рвав з нас тіло куснями".

Або: „Як коли кого беш, то бий кілько можеш; тоді научать тебе бояти ся і ти сам менше дістанеш".

Коли працював в закопі і добував пісок, то бив джаґаном або лопатою з такою силою, що аж зуби затискав, так само як его отець і говорив тоді тихо до Ранокkія:

— Пісок зрадливий; він такий як і другі і коли ти слабий, то они тебе будуть топтати; але як ти сильний, або держиш з сильними, як наш кривобокий, тоді можеш побідити. Мій отець все лиш з піском мав до роботи, а більше не робив нікому прикрости, тому они назвали его туманом, а пісок присипав его, бо був сильнїйший.

Все коли лиш Ранокkіо плакав як дитина, що дали ему тяжку роботу, бив его Мальпельо по плечах і сварив:

— Мовчи, ти непотрібе! — а як Ранокkіо не міг роботи скінчити, то він помагав ему і говорив згорда: — Лиши то мені, я сильнїйший від тебе.

Часом давав ему свою половину цибулї і вдоволював ся сухим хлїбом та здвигаючи плечима говорив: — Я привик до того.

Він і справдї до всього привик: до пощочин, копаня, до ударів ручкою лопати або мотузом; він привик до того, що его всї висьмівали і знущали ся над ним, привик спати на камінях, коли всї кости по чотирнайцять годинний праці були як розбиті. І до посту привик, бо властитель копальні нераз за кару відтягав ему від полуденку хлїб або юшку.

— Мій пан — говорив Мальпельо — не відтягне нїколи нїчого з побоїв; алеж бо й они нїчого не коштують.

Мимо того він нїколи не жалував ся, але мстив ся потайки всїлякими пустотами, які і ему на гадку прийшли. Тому то й кара все его стрічала, хочби він був і невинний; бо як не був винний, то остаточно міг би був ним бути і він нїколи не боронив ся, що впрочім було би нїчого не помогло. Коли его нераз наполоханий Ранокkіо просив з сьлозами в очах, аби сказав правду і боронив ся відповідав Мальпельо:

— Або то що поможе? Я все таки тут найгірший!

І взагалі его мати не могла тим похвалити ся, аби він коли еї попестив і тому була й сама холодна супротив него.

Ледве прийшов в суботу вечером до дому, осмалений, обмазаний червоним піском, в подертих лахах, що звисали з него з усїх боків, а вже его сестра з мітлою в руці дожидала его на порозі і гнала его в кут; бо еї женних був би певне утік, колиб побачив Мальпеля і довідав ся, якого то шваґра буде мати. Мати була найчастїйше у сеї або тої сусїди і він клав ся зараз на сінник як слабий пес.

Коли відтак в неділю всї инні малі хлопці з сусїдства, поубирані в чисті сорочки ішли до церкви, або бавили ся коло хат, его, здавало ся, не займало нїчого, як бігати по дорогах поміж городи та убивати камінем ящірки, що нїчого ему не робили, або закрадати ся через плоти до фіґових садів. Впрочім з дїтьми не любив бавити ся, бо они сьміяли ся з него або й били. (Конець буде).

За редакцию відповідае: **Адам Креховецкий**.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).